

gibi bir kişinin namazı hem kendi fiiliyle hem de iradesi dışında bir başkasının fiiliyle bozulabilir. Namaz kılan kişinin bir başkasının çarpması yüzünden üç adım kadar yürümesinin namazını bozması da buna örnektir. 4. Bir fiilin amel-i kesir olup olmadığı namaz kılanın takdirine bırakılır; onun aşırı gördüğü iş amel-i kesir, az gördüğü iş ise amel-i kalildir. Bu görüşün Ebû Hanîfe'nin, miktarı naslarla tesbit edilmeyen meselelerde miktar tesbitinin sorunla karşılaşan kişinin takdirine bırakılması gerektiği yönündeki ictihadına çok yakın olduğu belirtilmiştir. Ancak bu görüş, bir fiilin aşırılığını veya azlığını avamın takdirine bırakmanın sakıncalı olacağı düşüncesiyle eleştirilmiştir. 5. Hanefî fakihlerinin çoğunluğunun bu konuda esas aldığı ölçü ise şudur: Yapılan bir fiil, dışarıdan bakan bir kimseye o kişinin namazda olmadığı izlenimini veriyorsa amel-i kesir, namazda olup olmadığı hususunda tereddüde düşürüyorsa amel-i kalildir. Meselâ namazda ceket veya çorapların çıkarılması, giyilmesi gibi fiiller namazı bozar. Paltonun eteklerini toplama, secde yerindeki bazı engelleri hafif hareketlerle uzaklaştırma, teri silme, eliyle hafifçe sinekleri savma gibi fiiller ise namazı bozmez. Hanefî fakihlerinin ekserisi Hz. Peygamber'in, kız torunu Ümâme omuzunda iken namaz kılmasını delil göstererek (Müslim, "Mesâcid", 41-43) annelerin namaz kılarken bebeklerini ihtiyaç halinde sırtlarına veya kucaklarına almalarında bir sakınca bulunmadığını, ihtiyaç duyulmaması halinde ise böyle bir fiilin mekruh olduğunu söylemiş, bunun gibi namaz esnasında zarurete veya ihtiyaca binaen yapılan, ancak namazın edâsına engel olmayan, hafif bir eşyayı, küçük bir çantayı sırta veya kucağa almak gibi fiilleri de amel-i kalil kapsamında değerlendirmiştir (Kâsânî, I, 242). İbn Nuceym bu beş ölçüyü açıkladıktan sonra bu konuda farklı ölçütler esas alındığından bazı fiillerin amel-i kesir kapsamına girip girmediği hususunda farklı görüşlerin ortaya çıktığını belirtmiştir (*el-Baḥrû'r-râ'îk*, II, 14).

Mâlikîler'in amel-i kesiri belirlemede esas aldıkları ölçü Hanefî mezhebinde ağırlık kazanan görüşe çok yakın olup şöyledir: Yapılan bir fiil, dışarıdan bakan bir kimsede bunu yapan kişinin namazda olmadığı düşüncesini doğuruyorsa bu fiil amel-i kesirdir. Bu mezhebe göre vücudun bir yerini birkaç defa kaşımak, sakalı

ile oynamak, elbisenin bir ucunu omuza atmak, önünden geçmek isteyene eliyle engel olmak gibi fiiller amel-i kesire, vücutta bir yeri hafifçe kaşımak, işarette bulunmak, kendisini rahatsız eden sinek vb.ni uzaklaştırmak gibi fiiller amel-i kalile örnek olarak gösterilebilir. Şâfiî mezhebinde de benzeri bir yaklaşımla bir fiilin bir rek'at müddetince yapılması, iki elle yapılması, dışarıdan bakan kişiye onun namazda olmadığı izlenimi vermesi amel-i kesir, böyle değilse amel-i kalil olarak değerlendirilmiştir. İmam Şâfiî'nin amel-i kesiri son ölçüyü esas alarak belirlediği kaydedilmiştir (Şehâbeddin ez-Zencânî, s. 320). Şâfiî fakihlerinin çoğunluğu ise örfü esas alıp insanların namaz için aşırı gördüğünü amel-i kesir, böyle olmayana amel-i kalil saymıştır. Bu mezhebe göre bir rek'atta bir iki adım yürüme, parmakları hareket ettirme, selâma işaretle cevap verme gibi fiiller amel-i kalile, ardarda üç veya daha fazla adım atma, sarık sarma, elbise giyme gibi işler ise amel-i kesire örnek gösterilebilir. Şâfiî fakihleri Hz. Peygamber'in, torunu Ümâme'yi namaz esnasında her rek'atta kıyamda iken omuzuna alıp rükû ve secde yaparken yere bırakmasını delil kabul ederek bu şekilde aralıklarla tekrarlanan fiilleri amel-i kalil kapsamında değerlendirmiştir (Nevevî, IV, 92). Hanbelîler de Şâfiîler gibi amel-i kesiri belirlemede örfü esas almış, yürümek, giymek, sarık sarmak gibi fiilleri amel-i kesire örnek göstermiş, amel-i kesir olarak nitelendirilecek fiillerin ise sınırlandırılmayacağını ifade etmiştir (Buhûtî, II, 8; İbn Ebû Tağlib, I, 33).

BİBLİYOGRAFYA :

Müsned, II, 233, 248; İbn Mâce, "İkâmet", 146; Şirâzî, *el-Mühezzebe*, I, 88; Serahsî, *el-Mebsût*, I, 194-195; Kâsânî, *Bedâ'î'*, I, 241-242; Kâdîhan, *Fetâvâ* (*el-Fetâvâ'l-Hindiyye* içinde), I, 128-130; İbn Kudâme, *el-Muğnî* (Herrâs), II, 3-13; Şehâbeddin ez-Zencânî, *Tahricü'l-fürû' 'ale'l-uşûl* (nşr. M. Edib Sâlih), Beyrut 1404/1984, s. 320; Nevevî, *el-Mecmû'*, IV, 92-95; Osman b. Ali ez-Zeylâî, *Teb-yinü'l-ḥakâ'îk*, Bulak 1315, I, 164-165; İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr* (Bulak), I, 286; Hattâb, *Mevâhibü'l-celîl* (nşr. Zekeriyâ Umeyrât), Beyrut 1413/2003, I, 211; İbn Nuceym, *el-Baḥrû'r-râ'îk*, II, 11-14; Şirbînî, *Muğnî'l-muhtâc*, I, 198-199; Buhûtî, *er-Ravzü'l-mürbîf*, Kahire 1324, II, 8; *el-Fetâvâ'l-Hindiyye*, I, 98-101; İbn Ebû Tağlib, *Neylü'l-me'ârib*, Kahire 1324, I, 33; İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr* (Kahire), I, 624-625; Cezîrî, *el-Mezâhibü'l-erba'a*, I, 276; Vehbe ez-Zühaylî, *el-Fikḥü'l-İslâmî ve edilletüh*, Dimaşk 1405/1985, II, 5-16; "Şalât", *Mu.F.* XXVII, 126-127; Hamdi Döndüren, "Amel-i Kesir", *İslâm'da İnanç, İbadet ve Günlük Yaşayış Ansiklopedisi*, İstanbul 1997, I, 123-133.

FAHRETTİN ATAR

ANAPA

Kuzey Kafkasya'da
Kuban nehri havzasında
eski bir sınırlı kale ve şehir.

Adı Eski Grekçe'de "burun" mânasına gelen "Ana-pa"dan gelir. Tarihî kayıtlara göre XIII ve XIV. yüzyıllarda önce Gorkipaya adlı Bizans kolonisi iken bu tarihten sonra Cenevizliler'in ticaret iskelesi ve kalesi oldu. Ceneviz ve Venedikliler'in Napa olarak adlandırdıkları bu şehre, Fâtih Sultan Mehmed döneminde Gedik Ahmed Paşa'nın Kırım'a düzenlediği sefer neticesinde Osmanlı ilgisine giderek artmaya başladı. Kırım Hanlığı'nın Osmanlı himayesi altına girmesinin ardından Anapa'nın da yer aldığı Kuzey Kafkasya kesimi Kırım hanlarının nüfuz alanı haline geldi. XVIII. yüzyılın son çeyreğine gelindiğinde bölgede askerî ve siyasî şartlar değişti; Ruslar'ın Kırım Hanlığı'nı ilhakı, Osmanlılar'ın Kuzey Kafkasya sahillerinin stratejik önemini farketmelerine yol açtı. Kırım'ın Ruslar'ın elinden kurtarılması için Kuzey Kafkasya'da yeni askerî istihkamlar oluşturuldu. Ruslar'ın Kuban yöresine asker yığmaları ve Osmanlı idaresi altındaki Çerkezler'le Abazalar üzerinde baskı uygulamaları üzerine Osmanlılar, Kuzey Kafkasya savunma hattını kuvvetlendirme planını devreye soktular. Kuban nehrinin Azak denizine döküldüğü yerde, hem Kızıldağ Boğazı'na hem de önemli bir askerî üs haline getirilmiş olan Soğucak Kalesi'ne yakın mesafede Karadeniz sahilindeki Anapa burnuna tıpkı Soğucak Kalesi gibi bir kale yapılmasına karar verdiler. Soğucak muhafızı olarak bölgede bulunan Ferah Ali Paşa'ya kalenin yapılacağı yerin incelenmesi emri yollandı. Anapa burnuna giden Ferah Ali Paşa, Tamana'la sınır olması sebebiyle Rusya sınırına da yakın olan bölgenin Ruslar tarafından zaptedilmesi halinde Soğucak, Gelincik ve Sohum kalelerinin tehlike altına gireceği kanaatine vardı. Ayrıca burası Ruslar'a karşı korunma talebinde bulunan bölge kabilelerinin merkezi konumundaydı.

Hazırlanan keşif defteriyle maliyeti 196.349 kuruş olarak hesaplanan kalenin yapımına Soğucak'tan gönderilen çeşitli malzemelerle başlandı. Ayrıca o yörede yaşayan Nogaylar'ın ve Tatarlar'ın iş gücünden faydalanıldı. Kazılacak hendek, tabya ve kapı yerlerinin planları yapıldı. Öte yandan Taman, Temrük, Açe ve Açu kalelerinin Kuban nehrinin kuzeyinde Rusya'da kalması sebebiyle bu bölgenin

askerleri ve sivil halkı, taşıyabilecekleri kadar eşya ile birlikte Kuban nehrini geçerek Osmanlı topraklarının başlangıç noktası olan Anapa'ya sığındı. Ferah Ali Paşa onları Abaza kabilelerinin yaşadığı bölgeye yerleştirdi. 1768-1774 Osmanlı-Rus savaşında Kili, İsmâil, Tulça, Babadağı, Bazarlık ve Kozluca gibi yerlerde Ruslar'a büyük kayıplar verdiren, sayıları 40.000'i bulan Bucak Tatarları da Kuban nehrini geçip Osmanlı Devleti'ne sığındıklarında Anapa civarında kabilelerin yaşadığı bölgelere sevk edilmişlerdi. Böylece bölge nüfus ve askerî bakımdan da güçlendirilmiş oldu.

Askerî amaçlı inşa edilmekle birlikte Anapa Kalesi, kısa zamanda artan nüfusu ve geçirdiği fiziksel değişimle âdeta bir şehir haline dönüştü. Kalede hanlar, hamamlar, kütüphane, fırın, değirmen ve 250'nin üzerinde dükkân bulunuyordu. Dışarıdan aldığı göçle birlikte 10.000'in üzerinde olan nüfusu savaş döneminde (1787-1792) 30.000'e yaklaştı. Kale inşaatı sürerken hem burası hem de Çerkez kabilelerinin yaşadıkları bölgelerde yapılacak kalelere yerleştirilmek üzere on adet top ve çeşitli askerî mühimmat yollandı. Ayrıca inşaatta çalışacak işçilerin bir bölümü İstanbul'dan gemilerle bölgeye sevk edildi. 1783-1786 yıllarında malî sıkıntı yüzünden zaman zaman duraklasa da İstanbul ve Anadolu'dan gerek mühimmat gerekse işçi sevkiyatıyla Anapa'da inşa edilen kale ve binalar büyük ölçüde tamamlandı. Bu arada savaş hazırlıklarının bir parçası olarak Soğucak Kalesi'nin istihkâmları kuvvetlendirildi, bölgenin en önemli ticarî ve askerî lojistik üssü olan Gelincik Limanı çevresine de tabyalar yapıldı. 1784 yılından itibaren Rus işgali sonrası Temrük, Açe ve Açu kalelerinden gelen 817 yerli yeniçeriy-le Anapa Kalesi'nin askerî teşkilâtlanması hemen hemen sağlanmış oldu.

Bütün bu faaliyetlerin yanı sıra Hatukay ile Jane bölgesine yerleştirilen Nogay kabilelerini korumak için toprak kale inşa edildi. Anapa Kalesi'nin inşası ve Kuban nehrine yapılmakta olan kaleler bölgede yaşayan kabilelerin güvenlik endişesini giderdi. Tamam yarımadasında Kuban nehrinin Rusya tarafında kalan kısmında yer alan Açe Kalesi, Ruslar tarafından tahkim edildiğinden karşısına uygun bir yere toprak kale yapımına karar verildi. Demirköy'de de bir toprak kale inşasına başlandı. Ferah Ali Paşa'nın idaresi ve öncülüğünde Anapa'da devam eden imar faaliyetleri sadece bir askerî istihkâm oluşturmak değil yeni bir yerleşim sahası

ve şehir kurma düşüncesini de ortaya koyuyordu. Kenarı sur ve hendeklerle çevrili, içinde iç kalesinin yanı sıra han, hamam, medrese, kütüphane gibi tesislerle yüzlerce dükkân ve konutlar inşa edildi. İskelede yeniden düzenlenen gümrük kapısıyla birlikte ticaret gelişti ve birkaç yıl içerisinde Anapa cazibe merkezi haline geldi. Anapa İskelesi'nin bulunduğu yere bir toprak kale daha yapıldı. Soğucak civarındaki Gelincik Limanı'na kale yapılıırken bugün Gürcistan sınırları içinde kalan Faş Kalesi de bu sırada tahkim edildi, buraya top ve mühimmat sevkiyatı yapılarak 1255 asker görevlendirildi.

Ferah Ali Paşa'nın 1785'te ölümü ve halefleri Bicanzâde Ali Paşa ile İpekizâde Mustafa Paşa zamanlarında da Anapa'nın tahkimatına devam edildi. Fakat 1787'de başlayan savaş sırasında Osmanlılar hem Rumeli kesiminde hem Kafkasya tarafında yenilgiye uğradılar. Savaş süresince Ruslar tarafından üç defa kuşatılan Anapa üçüncü kuşatma sonunda 26 Temmuz 1791'de işgal edildi. Ancak Yaş Antlaşması ile (10 Ocak 1792) Kafkasya'da eski sınırlar kabul edildiğinden Osmanlı Devleti'ne geri verildi. Harap vaziyette teslim alınan kale-şehirde yeniden imar ve tamirat faaliyetleri başlatıldı. Anapa'nın daha önce topraktan yapılan surları ve kalesi bu defa tamamen kâgır olarak inşa edildi, tabya sayısı arttırıldı ve eskisinden çok daha müstahkem hale getirildi. Kısa süre sonra yeniden başlayan savaş sırasında 1809 sonbaharında Anapa Ruslar tarafından tekrar saldırıya mâruz kaldı. Karadan ve denizden yapılan hücumlar sonucu yaklaşık 6000 Rus askerî kaleye girdi. Ancak Çerkez kabilelerinin de yardımıyla bunlar geri püskürtüldü. Bununla birlikte Ruslar Faş, Kemhal, Sohüm, Anagra ile Gürcistan'da bulunan Açıkbaş, Göril, Şehriban gibi kaleleri işgal ettilerse de Rusya ile yapılan Bükreş Antlaşması ile (16 Mayıs 1812) Kafkasya'daki Osmanlı-Rus hududu yine Kuban nehri oldu.

Anapa Kalesi teslim alındığında Ruslar'ın içerideki binaları tahrip ettikleri görüldü. Bir kayda göre cami, mescid, han, hamam, dükkânlar tamamen yıkılmış, Mihrişah Camii de taşlarına varıncaya kadar bütünüyle tahrip edilmişti. Savaşın sona ermesiyle birlikte Anapa Kalesi'nde yeniden geniş çaplı tamirat yapıldı. Osmanlılar ayrıca nüfus nakline de çalıştı. Abhazya, Sinop ve Trabzon yöresinden 400 asker ailesi buraya yerleşti, varoş kısmı da yeni gelecek göçmenler için hazırlandı.

1826'da muhtemel Rus tehdidine karşı kale asker ve mühimmat bakımından takviye edildi. 1828-1829 Osmanlı-Rus savaşına kadar Anapa'ya gönderilen muhafızlar kale ile ilgilenmedi, hatta görev mahalline bile gitmemeye başladı. Bu yıllarda bir Rus subayı Anapa'nın tahkimatı hakkında dikkat çekici bilgiler verir. Ona göre I. Abdülhamid döneminde Fransız mühendislerince müstahkem hale getirilen kalenin tek giriş yeri olan doğu yönünde tabyalar bulunur ve bunlar altı kale burcu ve kuru hendekle korunurdu. Deniz tarafı kıyıya dik şekilde uzanır. Kuzey tarafındaki tahkimat kuşağı dört burçludur. Kale 4500 adım genişliğindedir. Deniz kenarında kuzeydoğu burcundan 1000 adımlık yerdeki küçük bir akarsu (Bugur çayı) Karadeniz'e dökülür.

Ruslar'ın Anapa'ya saldırısı sırasında kalede bulunan Osman Paşa 4000 askerle Ruslar'a karşı direndi. Ancak Osman Paşa'nın etkili mücadelesi ve savunması beklenen yardımın gelmemesi üzerine zaıfladı. Kale içinde göğüs göğüse yapılan çarpışmalar sonucu asker sayısı 1400'e kadar indi. Neticede Osman Paşa 24 Haziran 1828'de Ruslar'a teslim oldu. Ruslar, Kafkaslar'la birlikte Anadolu'yu Erzurum'a kadar işgal ettiler. 1829 Edirne Antlaşması ile de Anapa ve Kafkasya Osmanlı hâkimiyetinden çıktı. 1853-1856 Kırım savaşı esnasında kale müttefikler (Türkiye, İngiltere, Fransa) tarafından yıkıldı. Anapa günümüzde Rusya Federasyonu'nda Krasnodar oblastına (idarî birim) bağlı, Karadeniz'in kuzeydoğu sahilinde yer alan bir turizm şehridir. 2010 yılı nüfus sayımına göre şehirde 147.184 kişi yaşamaktaydı. Nüfusu Rus, Abhaz, Tatar, Başkırt, Rum ve Ukraynalılar'dan meydana gelmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, A.DVN. DVE (1), 17-73; BA, AE, Abdülhamid I, nr. 10398; BA, A.RSK, nr. 1601, s. 26, 46; BA, ASKT, nr. 146/22; BA, Cevdet-Askeriye, nr. 9236, 14677, 39039, 49592, 50346; BA, Cevdet-Dahiliye, nr. 11138; BA, HH, nr. 21/1011-C, 27/1292, 28/1339; BA, D.BŞM.BNE, nr. 16036; BA, D.BŞM, 6563/27, 6733/75, 51507; BA, D.BŞM. d. 8112; BA, DH, Arz Tezkiresi, nr. 21439; Hâşim Efendi, *Ahvâl-i Anapa ve Çerkes*, TSMK, Hazine, nr. 1564; Cevdet, *Târih*, III, 182-184; Lutfî, *Târih* (haz. Yücel Demirel – Tamer Erdoğan), İstanbul 1999, II-III, 372-373; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, II, 128; Fikret Sarıcaoğlu, *Ken-di Kaleminden Bir Padişahın Portresi: Sultan I. Abdülhamid (1774-1789)*, İstanbul 2001, s. 175; Mustafa Aydın, *Üç Büyük Gücün Çatışma Alanı: Kafkaslar*, İstanbul 2005, s. 101-105, 155-156, 215-219; Cengiz Fedakâr, *Anapa Kalesi: Karadeniz'in Kuzeyinde Son Osmanlı İstihkâmı*:

1781-1801 (doktora tezi, 2010), Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü; a.m.f., "1787-1791 Osmanlı-Rus Savaşı Öncesi Kuzey Kafkasların Tahkimi: Anapa Kalesi", *Karadeniz*, 1/4, Ankara 2009, s. 46; Mahir Aydın, "Kaf Dağı'nda Türk Kalesi", *MÜTAD*, sy. 20 (2009), s. 312; "Anapa", *İA*, I, 431.

CENGİZ FEDAKÂR

ANAWATI, Georges Chehata

(1905-1994)

İslâm'la ilgili
çok sayıda çalışması bulunan
Mısırlı Dominiken rahibi.

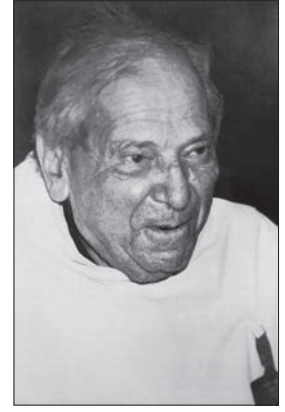
Georges Chehata Anawati (Cürc Şehâte Kanavâtî), Suriye'nin Humus şehriden Mısır'a göç eden Ortodoks hıristiyan bir ailenin sekiz çocuğundan altıncısı olarak 6 Haziran 1905'te İskenderiye'de dünyaya geldi. Haziran 1934'te Dominiken tarikatına katılmak için Fransa'ya gidişine kadar, üç yıllık Beyrut tahsil hayatı ve iki yıllık Lyon ikametinin dışında, doğduğu şehirden ayrılmadı ve otuz yıla yakın bir süreyi tamamen İskenderiye'de geçirdi. Grek Ortodoks olan büyük babası Dâvûd Kanavâtî, Dürziler'in 1860 katliamında ailesiyle beraber İskenderiye'ye göç etmişti. Suriye'de bir yerleşim merkezi olan Kanavât'tan gelen ailenin adı, Mısır'a yerleşmelerinden sonra Mısırlılar'ın telaffuzuna göre Anawati olmuştur. Georges'un babası Chehata Anawati, Hıdivler döneminde İskenderiye Limanı'ndaki iş yerlerinin üst düzey yöneticisiydi; hizmetleri sebebiyle hıdiv tarafından kendisine "bey" unvanı verilmişti. İskenderiye Grek Ortodoks cemaatinin önde gelenlerinden biri olan Chehata Bey Fransızca, İngilizce ve Arapça bilen, kültürlü, çok ciddi ve sert tabiatlı bir kişiydi. Georges ondan bahsederken, "Evmiz garnizon gibiydi, fakat babam bizi severdi" der. Chehata Bey 1895'te Fransisken rahibelerinin yanında eğitim görmüş Suriye asıllı Marie Tawa ile evlenmiş, altı oğlu ve iki kızı olmuştur.

Yedi yaşında iken İskenderiye'deki Saint Joseph des Frères des Ecoles Chretiennes Koleji'nde öğrenime başlayan Georges, daha sonra Sainte Catherine Koleji'ne geçti; ilk ve orta öğrenimin ardından 1920'de Saint-Jean-Baptiste de la Salle Akademisi'ne girdi; Haziran 1922'de Fransızca matematik bölümünden diploma aldı. 30 Haziran 1921'de henüz on altı yaşında iken Ortodoks ruhban sınıfından sorduğu sorulara yeterli cevap alamayınca ailesinden gizli olarak Katolikliğe geçti; ardından

Cizvit tarikatına girmeyi düşündüyse de ailesi karşı çıktı. Liseden sonra bir yıl İskenderiye'de babasının isteğiyle eczacılık stajı yaptı. 1923'te girdiği Beyrut Saint Joseph Üniversitesi'nden 1926'da eczacı olarak mezun oldu. Daha sonra Lyon'daki Ecole de Chimie Industrielle'e devam etti ve 1928'de kimya mühendisliği diplomasını aldı. İskenderiye'ye dönüp iki doktor kardeşiyle birlikte hem eczahane hem de biyoloji ve kimya laboratuvarı açtı. 1928-1934 arasında bu işle meşgul oldu ve hayatı boyunca kimya ile eczacılık onda bir tutku halinde devam etti.

1932'de meslekî faaliyetinin yanında felsefe ile ilgilenmeye ve müslümanlarla hıristiyanların birbirlerini dinî yönden tanınamaları gerçeği üzerinde durmaya başladı, bu sebeple rahip olmayı düşündü ve Latince öğrenmeye koyuldu. Bir taraftan da Antonin-Dalmace Sertillanges ve Jacques Maritain'in eserlerini okudu. Kendisini Dominiken olmaya teşvik eden, Lübnan asıllı Mısırlı bir Mârûnî olan felsefe profesörü Yûsuf Kerem ile tanıştı. Marie Dominique Boulanger'yi dinleyince kararını verdi, Kahire'de iki Dominiken papazı ile irtibata geçtikten sonra Dominiken olma düşüncesi daha da pekişti. Haziran 1933'te Arapça Mısır bakaloryasını geçti. Diğer taraftan Louis Massignon ile yazıştı ve görüştüğü kişilerin hepsi onun Dominiken tarikatına girme düşüncesini onayladı. 23 Ocak 1934'te tarikat adaylığı için Fransa'ya gitti, 4 Mayıs'ta Coubevie Manastırı'nda Marie-Marcel adıyla rahiplik elbisesini giyip rahip adaylığı dönemine başladı. Bu görevini Amiens Manastırı'nda sürdürdü ve 5 Mayıs 1935'te Province Dominicaine de Paris'de rahiplik yemini etti. Kain'de (Belçika) bulunan Saulchoir teoloji okuluna katıldı. 1935-1937 yıllarında felsefe, 1937-1939 yıllarında teoloji öğrenimi gördü. 16 Temmuz 1939'da papaz rütbesini aldı. Saulchoir Manastırı'nın başında bulunan papaz Marie Dominique Chenu ile irtibat kurması Anawati'nin nihai hedef belirlemede etkili oldu. 1939 Temmuz sonunda Saulchoir Manastırı, Paris banliyösündeki Etoiles'e taşınınca Anawati teoloji çalışmalarını Mayıs 1940'a kadar orada sürdürdü. Daha sonra Saint Alban-Leyse'e giderek çalışmalarına orada devam etti ve "St. Thomas'da Yaratılış Mealesine Katkı" adlı tezini verip Dominiken tarikatının manastırlarında teoloji dersi verme statüsü kazandı.

27 Ekim 1941'de üç yıl kalacağı Cezayir şehrine gitti, Institut des Langues Orientales de l'Université d'Alger'deki Arapça

Georges
Chehata
Anawati

bölümünde 2 Haziran 1943'te lisansını tamamladı. Bu vesileyle enstitüdeki Arap dilcilerinden Robert Brunschvig, Marius Canard, Georges Marçais, Henri Peres, Jean Cantineau ve E. Lévi-Provençal ile irtibat kurdu. Anawati'nin 1941-1944 dönemi oldukça verimli geçti. Bu dönemde birçok müslüman şahsiyetle tanışıp görüştü. 1944'te Institut Français d'Archéologie Orientale du Caire'in (IFAO) Cezayir şehrindeki Mısır ataşeliğine tayin edildi. Bu süre içinde *l'Afrique dominicaine* dergisinin redaktörlüğünü üstlendi. Asıl önemlisi Louis Gardet ile (Andre-Marie Gardet) olan iş birliği bu dönemde başladı ve Gardet'nin 1986'da ölümüne kadar devam etti. Anawati Cezayir'in Vehrân (Oran) şehrinde bulunan Fraternité d'El-Abiodh Sidi Cheikh adlı kurumda Louis Gardet ile tanıştıktan sonra çeşitli kelâm ve tasavvuf eserlerini tercüme edip açıklamaya koyuldu. Bu beraberliğin ilk ürünü *Introduction à la théologie musulmane: Essai de théologie comparée* (Paris 1948) adlı eserdir.

Anawati'nin henüz ataşe iken 1944 yılında geldiği Kahire Dominikenleri'ne ait ev o tarihte Kudüs Kitâb-ı Mukaddes Okulu'na bağlı iken 8 Kasım 1952'de Province Dominicain de France'a bağlandı. Anawati Kahire'ye gelince Dominique Boilot, Jacques Jomier, Serge de Laugier de Beau-recueil, Angel Cortabarria Beitia ve Guy Monnot kendisine katıldı. 7 Mart 1953'te Institut Dominicain d'Etudes Orientales du Caire (IDEO) kuruldu ve ertesi yıl bu enstitünün *Mélanges de l'Institut dominicain d'études orientales du Caire* adlı (MIDEO) süreli yayınının ilk sayısı neşredildi. Anawati, 1944-1953 yıllarında Kahire Dominikenleri çalışma ekibinin yönlendirilmesinden sorumlu oldu. 1953-1984 arasında Institut Dominicain d'Etudes